

9. החטא הקדמון

החטא הקדמון נבע מן הכניעה הראשונה לחטא.

החטא, דהיינו הפעולה השגויה, היה הגדלת השכל יתר-על-המידה, ההיקשרות מרצון למרחב ולזמן שנלוותה לכך, והשפעות הלוואי שנגרמו כתוצאה מכך לפעולתו הנכונה של השכל, השפעות כגון ההתמכרות לרווחים, ניצול, כפייה וכד', שכתוצאה מהם נגרם למעשה כל הרשע.

מהלך זה היה כמובן, אצל אנשי-השכל המתפתחים, בעל השפעה חזקה יותר ויותר על בנייתו של הגוף הגשמי.

המוח האחורי, זה המחולל את השכל, גדל עוד ועוד, באופן חד-צדדי, כתוצאה מן המאמצים המתמשכים, והיה זה אך טבעי שבתהליך ההפרייה, צורות משתנות אלו יבואו לידי ביטוי בגוף הארצי המתפתח בתהליך הרבייה, ושהילדים, בעת לידתם, יהיו בעלי מוח-קדמי מפותח וחזק יותר ויותר.

אולם בתוכו התקיימה אז, ועדיין מתקיימת היום הנטייה, או הנטייה-המוקדמת לכוח-שכלי השולט בכל הדברים האחרים, ובו חבוייה הסכנה, שבעת הַעָרוּת, בעליו של המוח לא רק ייכבל בכוח אל המרחב והזמן, אלא אף אל כל החומריות הגשמית והארצית, ולא יהיה עוד מסוגל לתפוש את האת'רי והרוחני הטהור, ואף יהיה מעורב בכל האופל שאין להתחמק ממנו כאשר השכל הוא השולט.

המשך נשיאתו של אותו מוח-קדמי שגדל כך מתוך רצון חופשי, יחד עם הסכנה הטמונה בו לשליטה מלאה של השכל, והשפעות הלוואי הבלתי-נמנעות של האופל, כל אלו הם החטא הקדמון! דהיינו, זוהי הירושה הפיזית של חלק המוח שגדל בצורה מלאכותית, והקרוי כיום "המוח הגדול", ובאמצעותה מביא עמו האדם בעת לידתו את הסכנה ליפול בקלות רבה ברשתו של האופל. ואולם אין הדבר פוטר אותו מאחריות.

היא נותרת שלו; משום שהוא יורש רק את הסכנה, לא את החטא עצמו.

אין שום צורך שיניח לשכלו לשלוט בלא-תנאי וכפיף עצמו אליו בדרך זו.

הוא יכול, מאידך, להשתמש בכוח הגדול של שכלו כבחרב חדה, ולפלוס באמצעותו במנגנון הארצי את דרכו, בה מוליכה אותו בינת-לבו, זו הקרויה גם הקול-הפנימי.

אולם אם כתוצאה מחינוך ולמידה מועלה השכל לכדי שליטה בלתי-מוגבלת, שאז חלק מן האשמה, או נכון יותר, מהשלכתו של חוק השפעת-הגומלין, פוגע בילד, שכן חלק זה ייפול על המחנך או המורה אשר גרמו לכך.

מרגע זה ואילך הוא כבול אל הילד עד שישתחרר הלה מן הטעות והשלכותיה, וגם אם ימשך הדבר מאות ואף אלפי שנים.

מכל מקום, ההשלכות למה שעושה ילד שחונך כך, לאחר שהוצעה לו הזדמנות כנה לשנות את דרכיו, יחולו עליו בלבד.

הזדמנויות כאלו מגיעות באמצעות המילה הנאמרת או הכתובה, דרך טלטלות החיים או אירועים דומים, המחייבים את בינת-הלב להתבוננות מעמיקה.

הן לעולם אינן חדלות מלהופיע.

—

יהיה זה חסר כל-טעם להוסיף ולדבר על-כך, שכל ההדגשות אינן אלא חזרות מתמשכות, החייבות להיפגש באותה נקודה.

זה אשר יהרהר בכך, במהרה יוסר המסך מעל עיניו, ומאליו ימצא בתוכו את פתרון של שאלות רבות.

